

El resultat del congrés extraordinari del PSOE de Palma –celebrat l’horabaixa del passat divendres dia 6, per tant després de tancar la present edició d’EL TEMPS– tindrà una influència considerable en el futur de tot el PSIB-PSOE. Perquè, en funció dels resultats, pot haver-li sorgit a Francina Armengol una decidida competidora per a ser la candidata número 1 de la llista a les futures eleccions autonòmiques de 2015 per Mallorca: una cosa que equival a ser la candidata a presidenta del govern. Es tracta del primer moviment polític intern seriós que s’està produint al si del PSIB-PSOE després dels recents congressos, i que s’avé amb d’altres que arreu del PSOE federal s’estan deixant notar.

Aina Calvo. El congrés extraordinari de divendres passat de les agrupacions del PSIB de Palma –té quatre agrupacions, però una sola direcció per a tot el partit al municipi– tenia per objectiu únicament triar un nou secretari general. El motiu era que qui havia estat elegit el proppassat 10 de març, Diego González, va dimitir de forma irrevocable per “importants qüestions personals”, sense més concreció. L’anunci que renunciava al càrrec el feia el passat 27 de maig, poc més de dos mesos després de ser elegit. Immediatament es posaren en marxa la mecànica i els terminis previstos en els estatuts del partit per a substituir-lo. La Federació Socialista de Mallorca havia de ser l’encarregada d’organitzar l’assemblea en la qual es triés el substitut de González. Semblava que seria quelcom rutinari. Molt a l’estil de les decisions preses en els despatxos del poder intern. És a dir, a través d’un acord de l’aparell del partit que designaria el nou secretari general de Palma i la qüestió quedaria llesta. Tanmateix, no va ser així.

De forma sorprenent, Aina Calvo anuncia que es presentava a la secretaria general palmesana. Ho era, de sorprenent, perquè Calvo, que fou batllessa de Palma entre 2007 i 2011, ja havia estat la màxima dirigent local del PSOE. Càrrec que abandonà en el congrés anterior, renunciant a la reelecció, justament per a donar pas a nova gent que fos la que enfrontés el futur i, sobretot, la responsabilitat de muntar una

AINA CALVO

Si Aina Calvo guanya el congrés del PSOE de Palma, aspirarà a ser la candidatura a presidenta del Govern balear el 2015.

Moviments al PSIB

El congrés extraordinari del PSIB-Palma per a triar secretari general marcarà en bona part el futur de tot el partit a Mallorca i Balears.

candidatura municipal per a la batalla electoral de Palma de 2015. Cosa que Calvo havia dit que renunciava a fer.

Després de la derrota electoral de 2011, l’ex-batllessa va estar en totes les travesses com a possible aspirant a candidata a secretària general balear del PSIB-PSOE, en lluita contra Francina Armengol, a qui tothom considerava la candidata oficialista. Era imprescindible triar un nou secretari general atès que els estatuts no permeten que una persona ocupi el càrrec de forma consecutiva durant tres mandats. Que eren els que ja portava Francesc Antich. Però, abans del congrés balear, s’havia de celebrar el federal

Durant els mesos posteriors a la derrota electoral, i així que s’acostava l’assemblea federal, Calvo maniobrà al marge de l’oficialitat illenca. Que-

dava molt clar que ella anava per una banda i Antich, Armengol i la resta de dirigents del PSIB-PSOE per una altra. La divergència es palesà de forma meridiana quan s’hagueren de destacar les cartes de suport als aspirants a la secretaria general federal: Alfredo Pérez Rubalcaba o Carme Chacón. Tots els dirigents balears feren costat a Rubalcaba excepte Calvo, que no sols donà suport a la dirigent catalana Carme Chacón sinó que es convertí en la portaveu de la seva candidatura al liderat socialista.

El congrés federal suposà la derrota de Chacón i, per tant, també, de Calvo. La mallorquina quedava en una situació molt incòmoda. Les relacions amb els seus companys de la direcció eren molt dolentes. Per exemple: un dels principals dirigents d’aleshores

La secretària general del PSIB-PSOE, Francina Armengol, muntà una candidatura contra Calvo.

deia a aquest setmanari, en conversa informal, que Calvo era “una gran decepció”. Era una manera de deixar clar que l’aliança Antich-Armengol ja menystenien Calvo, que no la veien capaç de guanyar la secretaria general del PSIB contra Armengol. Malgrat que s’organitzà un corrent crític, amb vista al congrés, que esperava que Calvo fos la seva líder, finalment l’ex-batllessa de Palma decidí no concórrer a l’elecció de líder del PSOE balear. Deixà el camí lliure per a Armengol, la qual es convertia el 25 de febrer en secretària general del PSIB-PSOE amb el 67% dels vots favorables dels delegats.

El futur de Calvo pareixia cantat. Seguir com a regidora a Palma —és la portaveu del grup municipal socialista— durant el mandat actual i quan s’acabés tornar a la seva professió: professora de la Universitat de les Illes Balears. Tot indicava que així anirien les coses. Però sorprenentment es va presentar per a tornar a ser secretària general del PSOE de Palma. Què havia canviat?

Moviments. El moviment de Calvo no és l’únic que s’està produint en el PSOE federal. S’ha pogut sentir el madrileny Tomás Gómez demanant

primàries immediates, en un clar intent de desautoritzar el liderat de Rubalcaba. La situació al si del Partit Socialista està lluny de ser tranquil·la. O si més no, de mostrar la tranquil·litat que seria lògica esperar en un partit que només fa cinc mesos que va celebrar el seu congrés i que elegí el líder actual. Potser la raó de la tensió larvada caldria buscar-la en l’estranya oposició que fa Rubalcaba. Molt tova. Per ventura és una oposició responsable davant la difícil situació financera. Però, sigui pel que sigui, la imatge que transmet no és gaire bona. Es nota això en els resultats de totes les enquestes publicades durant els darrers mesos. Segons les quals, malgrat que la intenció de vot al PP sofreix la davallada lògica

El moviment de Calvo s’emmarca en uns altres moviments al si del PSOE per part dels chaconistes

com a erosió per la política de retallades brutals en la inversió en serveis públics que està duent a terme, la del PSOE no puja de forma apreciable. Dit d’una altra manera: sembla com si els ciutadans creguessin que el PSOE no és alternativa creïble al PP.

A desgrat de les enquestes, Rubalcaba fa plans de futur. Si més no, així ho assegurava fa tres setmanes *elconfidencial.com*, citant fonts anònimes del PSOE segons les quals el líder hauria confiat als seus col·laboradors que ja té decidit tornar a ser candidat contra Rajoy el 2015, o abans si les eleccions generals s’avancesin. Encara més important: segons el diari internautic esmentat, Rubalcaba i l’aparell del partit fins i tot es podrien estar plantejant fer algun moviment tendent a desvirtuar les primàries, a les quals es presentarà, a més d’endarrerir-les tant com puguin. Amb l’objectiu d’evitar que el vot del descontentament intern davant el que auguren les enquestes li pogués donar una mala sorpresa.

És curiós que la veu crítica del madrileny Gómez demanant primàries immediates, o si més no que no se celebren al darrer moment, es va deixar sentir just després que es publicà tot això. Ens trobem davant d’una incipient ofensiva dels crítics contra Rubalcaba? Els chaconistes maniobren per a prendre bones posicions amb vista a les primàries? La candidatura de Calvo s’emmarca en aquesta ofensiva?...

A hores d’ara no hi ha respostes, encara. El cert, però, és que si Calvo ha guanyat el congrés de Palma, Armengol tindrà un problema de futur. Per això la secretària general va muntar una candidatura —la de Jaume Garau— a la contra de l’ex-batllessa. Poques hores abans de començar l’assemblea, tot indicava que els suports de Calvo eren molt superiors als de Garau: 64% de delegats favorables a ella i 36% per a l’home de confiança d’Armengol.

Si finalment Calvo ha perdut, de segur que es retirarà de la política. Si, per contra, ha guanyat, aleshores és molt probable, per no dir que segur, que en el seu horitzó hi hagi la intenció de disputar-li a Armengol les primàries per a ser candidata número 1 de la llista autonòmica de 2015.

Miquel Payeras